

LA PREMIERA COMUNION

De mei doas grands, èra a aquela que m'aimava mai. L'una foguèt ben fatigada. La comunion, l'aviáu pas facha, e ela disiá que voliá pas morir sensa veire aquò. Adonc mei gents anèron veire lo curat per li demandar de mi far faire la comunion privada, es a dire avans lo temps.

Refusèt aquest, per un molon de rasons que per de verai se resumissián ren qu'a una soleta : mon paire èra cresèt mai tanben engatjat dins lo movement obrier. Èra pas tant comun aquò, d'aqueu temps que lei curats ti manjavan cada jorn son comunista e mai lei comunistas son crestian !

La primera manifestacion d'aquest eime, l'ai experimentada d'un biais que vos lo vau contar. Cada jorn, sortènt de l'escòla, totei lei nistons passaviam davant la glèisa onte lo curat nos esperava per nos far un bais sus lo frònt, l'un après l' autre. Una dimenjada, mon paire faguèt signar una peticion istorica qu'avèm retenguda sota lo nom de "rampèu de Stockolm", còtra l'armament nucleari. L'endeman, quora arribèt mon torn per lo poton, lo curat diguèt : "A aqueu, li fau pas lo bais, es un comunista !"

Adonc, quand ma grand, aquela que petava la santat, aprenguèt lo refús dau curat de mi far faire la comunion, li demandèt una entrevista. E nos vaquí endralhats, ela e ieu, per lo rescontrar. De l'ostau, passant per camins, sota bòscs e camps, que restaviam dins la banlèga marselhesa, arribam a la glèisa.

"Bonjorn, mosen lo curat, veni vos demandar de far faire la comunion a aqueu minòt, li ven ma grand".

- Nani, madama, es pas possible.

- E perquè es pas possible ?

- Es pas pron crestian.

- Perqué es pas pron crestian ?

- Perque va pas pron a messa.

Se trobaviam totei tres au fons de la glèisa, ieu mut e atentiu a la convèrsa.

- De que son aquestei cadieras ? li fa ma grand.

- Son de cadieras, perquè ?

- Mai, serían bònei crestianas ?

- De cadieras, crestianas ?...

Ma grand n'emponha una coma s'èra una broqueta e contunha :

- Perque elei mancan jamai una messa !

- Mai ...

- Ges de mai, afortissia ma grand, picant lo sòu ambé lei pès de la cadiera per cadéncia regulara e de mai en mai fòrt.

Ieu mi fasiáu tot pichonet dins mon recanton en mi demandant coma anava virar.

- Son bònei crestianas e mon felen farà la comunion. Son bònei crestianas o son pas bònei crestianas ? demandava ma grand sus lo ton de la litania.

Quand la cadiera acomencèt de donar d'èr a un fais de gavèus esparpalhats sus lei malons de la glèisa, lo curat e ma grand s'èran mes d'acòrdi.

Es ansin que faguèri ma comunion avans lo temps, per lo bonaür grand de mei doas grands que veguèron en mai ma segonda comunion estènt que ma grand que malautejava se remetèt e anèt mièlhs per quauqueis annadas. Normau : la fe sensa òbra mòrta es !

Mi pensi qu'aquò mòstra un pauc lo costat cresènt e tanben eretic dei Marselhés, que siá en religion, dins la politica o per qué que sián sei passions. Es bessai pas per ren que "lo desertor" de Boris Vian aguèt una version marselhesa mai anciana e fòrça bèla ambé la cançon "Veusa Mètgi", de Victor Gelu.

Pèire ASSANTE

